

Full diocesà

13 d'agost del 2017

Mare de Déu Assumpta dels Prats de Rei

15 d'agost

Que bé, que bé us escau,
humil Verge Maria,
amb blanc fent joc, el blau
amb què l'Art us vestia!

Celeste Flor, per vós
les flors treuen florida.
Jo us veig de llurs blavors
ornada i revestida.

De l'etern Port, el Far;
blavors de l'aigua blava,
al blau mantell, el mar
també us encomanava.

I un jorn, pujada al cel,
amb gran triomf, Maria,
el firmament un vel
de blau també us teixia.

La nostra il·lusió
fos sempre un ver transsumpte
d'un blau d'Assumpció,
Maria, Verge Assumpta!

Camil Geis, prev.

«Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe! Per què dubtaves?"»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19, 9a.11-13a)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

(Salm 84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9, 1-5)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren

de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(4, 22-33)

«I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: "Realment sou el Fill de Déu"»

Vents externs i vents interns

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge assenyala els dos vessants de la salvació que opera Jesús en els seus deixebles. Primer, quan llur barca s'allunya de terra, es troben avalotats per vents contraris que els impedeixen d'avançar. Jesús els salva calmant el vent. Superat aquest obstacle, hom esperaria un camí més segur i menys agitat. Tanmateix, la insistència de Pere demanant una comprovació de la presència real de Jesús des-tapa un altre obstacle interior gens menyspreable: el vent intern del dubte i la manca de fe que enfonsen Pere i li impedeixen d'avançar. Així els deixebles descobreixen que els obstacles no els vénen només de fora. La salvació que necessiten no es dona només calmant els vents contraris, sinó també enfortint la seva fe.

Des dels inicis, els cristians han vist en aquesta barca la imatge de l'Església que pelegrina en aquest món, enmig de vents contraris que afecten la seva marxa. Tanmateix, com a església, no podem limitar-nos amb la constatació d'obstacles externs. Ens cal descobrir i afrontar aquests factors interns que ens enfonsen i ens impedeixen d'avançar. L'experiència de Pere és molt reveladora: s'enfonsa més per la seva pròpia inconsistència que no pas per les condicions ambientals. Per això Jesús li retreu la seva poca fe. Així passa sovint a la barca de Pere que és l'Església. Les nostres inconsistències i incoherències, confrontacions i contradiccions, per les quals es materialitza la nostra poca fe, ens perjudiquen molt més que qualsevol causa externa. El gran repte que hem d'afrontar com a cristians, no són tant aquells obstacles que el món ambient ens imposa. El gran repte arrela en el nostre poc compromís amb Jesús i el seu evangeli.

La imatge

Encara avui l'aigua –el mar– significa perills de tota mena. Per això Jesús caminant per damunt del llac de Galilea, amb vent contrari, és una imatge eloqüent de la salvació que porta.

Pere, l'apòstol, li demana de fer-ho ell també, però s'enfonsa. Quina poca fe, per què has dubtat? Jesús va per damunt de l'aigua amb el peus eixuts; en canvi, a Pere l'aigua li arriba fins a genoll.

Jesús sobre les aigües. Manuscrit il·luminat

Lit. hores: Setmana III

14 dilluns

–Sant Maximilià Maria Kolbe
–Sant Eusebi, laic (s.IV)
Deuteronomi 10,12-22 / Salm 147 /
Mateu 17,22-27

15 dimarts

–Assumpció de la Benaurada Verge Maria
–Sant Tarcisi, màrtir (†217)
Apocalipsi 11,19a;12,1.3-6a.10ab
/ Salm 44 / 1 Corintis 15,20-27a /
Lluc 1,39-56

16 dimecres

–Sant Esteve d'Hongria, rei (975-1038)
–Sant Roc, laic (1295-1327)
Deuteronomi 34,1-12 / Salm 65 /
Mateu 18,15-20

17 dijous

–Sant Jacint, prevere (†1257)
Josué 3,7-10a.11.13-17 / Salm
113A / Mateu 18,21-19,1

18 divendres

–Santa Elena, emperadriu (†329)
–Santa Laura, verge
Josué 24,1-13 / Salm 135 /
Mateu 19,3-12

19 dissabte

–Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)
–Sant Joan Eudes, (1601-1680)
Josué 24,14-29 / Salm 15 /
Mateu 19,13-15

20 diumenge XX de durant l'any / Cicle A

–Sant Bernat de Claravall, abat i
doctor de l'Església (1090-1153)
Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans
11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28

Enfortir l'educació dels fills (7)

Sant Pare Francesc

La família és l'àmbit de la socialització primària, perquè és el primer lloc on s'aprèn a col·locar-se davant de l'altre, a escoltar, a compartir, a suportar, a respectar, a ajudar, a conviure. La tasca educativa ha de despertar el sentiment del món i de la societat com a llar, és una educació per a saber «habitar» més enllà dels límits de la pròpia casa. En el context familiar s'ensenya a recuperar el veïnatge, la cura, la salutació. Allà es trenca el primer setge del mortal egoisme per a reconèixer que vivim al costat d'altres, amb altres, els quals són dignes de la nostra atenció, de la nostra amabilitat, del nostre afecte. No hi ha vincle social sense aquesta primera dimensió quotidiana, gairebé microscòpica: estar junts en el veïnatge, creuant-nos en diferents moments del dia, preocupant-nos pel que a tots ens afecta, socorrent-nos mútuament en les petites coses quotidianes. La família ha d'inventar cada dia noves formes de promoure el reconeixement mutu.

A la llar també es poden replantejar els hàbits de consum per tenir cura junts de la casa comuna: «La família és el subjecte protagonista d'una ecologia integral, perquè és el subjecte social primari, que conté en el seu si els dos principis bàsics de la civilització humana sobre la terra:

el principi de comunió i el principi de fecunditat.» Igualment, els moments difícils i durs de la vida familiar poden ser molt educatius. És el que passa, per exemple, quan arriba una malaltia, perquè, «davant la malaltia, fins i tot en la família sorgeixen dificultats, a causa de la debilitat humana. Però, en general, el temps de la malaltia fa créixer la força dels vincles familiars [...]. Una educació que deixa de banda la sensibilitat per la malaltia humana, resseca el cor; i fa que els joves estiguin "anestesiats" respecte al sofriment dels altres, incapaços de confrontar-se amb el sofriment i de viure l'experiència del límit».

El trobament educatiu entre pares i fills pot ser facilitat o perjudicat per les tecnologies de la comunicació i la distracció, cada vegada més sofisticades. Quan són ben emprades, poden ser útils per a connectar els membres de la família malgrat la distància. Els contactes poden ser freqüents i ajudar a resoldre dificultats. Però ha de quedar clar que no substitueixen ni reemplacen la necessitat del diàleg més personal i profund que demana el contacte físic, o almenys la veu de l'altra persona. Sabem que de vegades aquests recursos allunyen en lloc d'acostar, com quan a l'hora del dinar cada un està concentrat en el seu telèfon mòbil.

